UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor, Coordinatus, Seu Omnes ...

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

2. Quænam sit extrema necessitas, in qua quis tenetur cum vitæ periculo opem ferre alienæ saluti? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. r. 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-76432

Visual Library

TRACTATVS DECIMVS, MISCELLANEVS,

In quo ſunt tantum 18. ſingulares Reſolutiones, & quæ ad nullum ſpecialem Tractatum huius totius operis pertinent.

RESOLVTIO PRIMA.

In copilatione proceſſus pro Canonizatione P. N. B. Andreæ quæſitum fuit à me, quanam eſſet differencia inter miraculum. & gratiam? Ex p.2. tract. 17. & Miſc.3. Reſ.48.

§. 1. RESPONDI miracula fieri ſubitò, in inſtanti, & perfectè, ſic Genuenſis *in praxi Archiep.c.49.n.*1. Piaſec. *in praxi Epiſc. p.2.c.3.n.5.n.*7. Aloyſ. Ricc. *in praxi fori Eccl.p.*1.*reſ.* 495.*n.*7. Zerola *in praxi Epiſcop.p.*1. *ver. miraculum, q.*2. & D.Th. *in* 3.*p.q.*44.*a.*3.*ad* 2. vbi reſpondet ad argumentum illius cœco *Marc.*8. qui non recepit ſtatim viſum; ſed audiamus eius verba. Chriſtus in inſtanti infirmis perfectam ſanitatem conferebat, vnde ſuper illud *Matth.*8. *& ſurrexit, & miniſtrabat illis*, dicit Hieronymus. Sanitas, quæ confertur à Domino, tota ſimul redit. Specialiter autem in illo cœco contrarium fuit, propter infidelitatem ipſius, vt Chryſoſtomus dicit, vel ſicut Beda dicit, quem vno verbo totum ſimul curare poterat paulatim curat, vt magnitudinem humanæ cæcitatis oſtendat, quæ vix, & quaſi per gradus ad lucem redeat. Hæc D.Thom. Quando ergo apparet infirmos ſucceſſiuè, & non in totum fuiſſe liberatos ab infirmitatibus, dicendum eſt illa non eſſe miracula, non tamen negandum, quin non ſint gratiæ; quarum quotidie infinitum numerum miſericors Deus elargitur nobis interceſſione, & merito Sanctorum. Poſt hæc ſcripta inueni miraculum poſſe fieri ſucceſſiuè, & non in inſtanti, ſic Caiet. *quæſt.* 2. *ientac.*12. *ad* 3. & Vazquez *in* 1. *part. tom.* 2. *diſputat.* 214. *capit.*2. *numer.*9. Maluitius *de canonizat. Sanct. dub.*3. *numer.*51. *in tract. tom.*14 *fol. mihi* 101. & noſter Molfeſius *to.*2.*concl.*46. *num ..*

RESOL. II.

Quænam ſit extrema neceſſitas, in qua quis teneatur cum vitæ periculo opem ferre alienæ ſaluti? Ex part.5.tr.13. & Miſc.1.Reſ.24.

§. 1. MVlti aſſerunt caſum extremæ neceſſitatis eſſe, quando aliquis non poteſt niſi cum graui difficultate vitare damnationem æternam, quamuis phyſicè poſſit. Ita docet Suarez *de charitate diſp.*9.*ſect.*2. *n.*3. Valentia *to.*3.*diſp.*3.*q.*4.*punct.*3. Azor.*to.*2.*lib.*12.*c.*4.9. *Primus caſus*, Bannez *in* 2.2.*q.*23.*a.*5. Filliucius *to.* 2.*tr.*28.*n.*32. & Lorca *in* 2.2.*diſp.*28. *à num.*32. & alij.

Quamuis non plenè ſup. hoc, lege tamen doctrinam Reſ. ſeq. & in t.7. tr.4. Reſ.18. & ſignanter n.

2. Sed contrariam ſententiam mordicus tenet Hurtadus de Mendoza *in* 2.2.*diſp.*144 *ſect.*3.§.28. exiſtimat enim neceſſitatem extremam eam eſſe, in qua phyſicè eſt impoſſibilis Petro, v.g. ſalus, niſi me illi opitulante; ſi verò Petrus phyſicè ſuis viribus, adiutis gratia Dei, poſſit ſalutem adipiſci, quamuis difficillimè & ægrè, ille non eſt in extrema neceſſitate opis alienæ. Et ratio eſt, quia extrema neceſſitas eſt illa, qua nullus poteſt ſibi prouidere, indiget autem externis auxilijs ad ſalutem; qui verò ſibi poteſt prouidere, & ſalutem adipiſci, niſi id præſtet, eſt illius vitio: at nullus tenetur cum vitæ diſpendio eripere alium à malo, quod ipſe vitare poteſt, & quod, ſi non vitatur, eſt ob vitium pereuntis: ergo illa ſola eſt neceſſitas extrema. Minor probatur primùm ratione, quia ad id teneor ſubuenire Petro cum meo diſpendio, quia ipſe ſibi non eſt ſatis, & pro viribus illi deficientibus, ſubrogandæ ſunt alienæ; ſed in eo caſu vires non deficiunt Petro, cui gratia Dei eſt præſtò, vt ſupponitur in controuerſia: ergo non tenemur illi tunc prouidere. Secundò, exemplo apud omnes conſtanti. Si quis me aggreditur iniuſtè, non teneor abſtinere ab eius cæde, licèt apertè illum videam damnandum, ſi occidatur; ſed hoc nulla alia ratione, niſi quia cùm ipſe ſibi prouidere poſſit, non teneor illud præſtare: ergo de ratione neceſſitatis extremæ eſt, vt egens non poſſit ſibi prouidere.

3. Ex quibus primò deducit me non teneri per ſe lege charitatis ad commorandum in vrbe purganda, aut defendenda ab hæreſi, ob ſalutem priuatam huius, aut illius hominis; tum quia hæreſim nullus contrahit, niſi ſuo vitio: ergo poteſt ipſe ſuo arbitrio cum gratiæ viribus ſe tueri. Secundò deducit nullum teneri adulto opitulari cum vitæ diſcrimine, quoties ipſe adultus ſe poteſt eripere cum Dei gratia ab interitu æterno; ratio redditur à Soto, quia tunc ille non eget abſolutè mea induſtria. Verùm ſupradicta intelligenda ſunt per ſe, & ex vi præcepti charitatis; ſecus autem dicendum eſt, quando quis ex voto, aut ex officio tenetur ad ſubueniendum aliis. Vnde Epiſcopus non poteſt fugere vim hæreticorum, ſi adſit ſpes fructus, quia bonus paſtor animam ſuam ponit pro ouibus ſuis. Idem dico de Curione tempore peſtis, aut perſecutionis, niſi ſubrogent pro ſe alios, qui tam benè, quàm ipſi eo munere fungantur, vt dicunt Bannez, immò & Sotus. Illi autem debent eſſe ſoluti alia obligatione aſſiſtendi. Ita facit ſanctus Maximus Nolanus, qui Nolæ reliquit Fælicen, qui quamuis erat Presbyter, at non legitur eum fuiſſe Beneficiatum, hac lege tenentur omnes Beneficiati, quia beneficia conferuntur ob ſpiritualia ſubſidia populi, qui illis tunc maximè egent. Idem dico de Canonicis, Milites Ordinum Militarium non tenentur, quia beneficia dantur ob bellum, tenentur tamen tueri armis eos, à quibus beneficium habent. At Sacerdotes Curati tenétur, vt cæteri, quia ea cura omnia ea munera amplectitur.

RESOL. III.

Reprobantur aliqui caſus, in quibus homo non tenetur exponere propriam vitam pro ſalute ſpirituali proximi.

Et tandem quæritur, an infans non baptizatus, ſi iam ſit moriturus, teneatur quicumque poteſt mortem ſubire, ſi ab aliquo impediatur, vt illum baptizet?